Všemohoucího

Původ materiálu
Tomáš Trusina
Pořadí v lekci
26

Téma

Věřím v Boha, který má moc dotáhnout svůj příběh do vítězného cíle.

Cíle

- Děti zakusí, že to, nač si připadají slabé, nestojí v cestě Pánu Bohu — Vysvoboditeli z otroctví.
- Děti porozumí, že o moci Boha Otce Ježíše Krista má smysl mluvit jen ve spojitosti se záchranou, kterou slibuje a dává.

Pro učitele

Biblický text: Ex 6,2–13 (s přihlédnutím k Ex 5 a Ex 15)

Poznámky k textu

K článku Kreda

Pořadí je důležité — když poznáváme a vyznáváme Otce, zjišťujeme, že jde o jeho milosrdenství, jeho rozhodnutí zachránit a o docela určitý příběh, v kterém se toto spásné rozhodnutí stává hotovou věcí. Teprve potom může víra mluvit o Boží všemoci, totiž o tom, že Otec dokáže vše, aby ten příběh záchrany dotáhl do slíbeného cíle. Konkrétní „otec“ tu předchází abstraktního „všemohoucího“, od nějž jinak přemýšlení o Bohu obvykle začíná. Nás tu Krédo učí věřit „nepohansky“, konkrétně se nechat vést cestou Izraele a Ježíše Krista a v ní, jedině a především, rozpoznávat, co je to ta Boží moc zač. „Co je pravá všemohoucnost, vysvitne až na konci Učení: je to Jeho moc, zejména moc prosadit mesiášské království navzdory „nekonečnému“ odporu odcizeného světa.“ (K. H. Miskotte: *Biblická abeceda*; str. 70)

J. M. Lochman ve výkladu Kreda situuje poselství tohoto článku jednoznačně do „příběhu syna“ (viz předchozí úloha). Z příběhu starozákonního Izraele poznáváme, že jde o „moc k vysvobození“, projevenou v exodu. Z příběhu novozákonního slyšíme, že jde o moc lásky

a oběti, dosvědčenou v příběhu Ježíše Krista, jeho smrti a vzkříšení. Důležitější než ona abstraktní a matoucí — ne-li rovnou pohanská — předpona „vše–", je konkrétní příběh vysvobození z otroctví a záchrany v Ježíši Kristu.

K příběhu Exodus 6,2–13

Kontext — oddíl reaguje na první srážku Mojžíše s faraonem a posléze předáky lidu (Ex 5,2–4.20–21). Farao zatvrzele odmítá uznat Hospodinův nárok na jeho lid, a samotní předáci lidu jsou z faraona celí postrašení a vyčítají Mojžíšovi s Aronem jejich angažmá.

„**Hospodina neznám a Izrael nepropustím**" (Ex 5,2) — farao počítá s tím, že všemocným vládcem Egypta je on sám. Hebrejský název pro Egypt — *Micrajim* — znamená dosl. *dvojí (oboustranné) sevření*. Tomuto „Svěráku" vládne farao, a není tu místa pro naději pro izraelské otroky. Podle konvenční náboženské představy mají zároveň božstva svůj určený dosah — v Egyptě platí moc faraona jako reprezentanta zdejších božstev, a Hospodin tu nemá co pohledávat ani přikazovat. Navíc, proč brát vážně boha někoho tak bezmocného, jako jsou otroci?

Když jsem se ukázal jako „všemohoucí" — ještě jsem nedal poznat své Jméno, říká Hospodin Mojžíšovi (Ex 6,3). Na označení „všemohoucí" není nic zvláštního. Takhle si Boha představovali a představují pohani — tehdy — i dnes. Přitom to není Boží „jméno" (viz výklad o Jménu — Posvěť se jméno tvé).

V textu stojí doslova *el šaddaj*: **Bůh silný/schopný**. Vykladači předpokládají titul „Bůh z hory". V pozadí se možná ozývá představa „hory bohů", z nichž ten „nejhornější" je ten nejmocnější. Důležitější je ovšem **kontext**, v němž starozákonní vypravěč titulu *el šaddaj* užívá: vždy ve **spojení s rozplozením a rozmnožením** (Viz Gn 17,1 [Abraham]; Gn 28,3 [Izák]; Gn 35,11; Gn 43,14; Gn 48,3; Gn 49,25 [Jákob, nebo Josef, tedy pořád „Bůh otce Jákoba"]). Jde o ujištění Boha z příběhu Abrahamova, Izákova a Jákoba, že to, k čemu je pozval a co slíbil — rozmnožím vás a dám vám zemi — je schopen a mocen uskutečnit, slíbenou budoucnost skutečně otevřít a své zaslíbení splnit. A to navzdory překážkám jako je neplodnost, staroba, bezvýchodnost, nevíra, chatrnost jeho vlastních vyznavačů, síla protivníků apod.

Koneckonců, i anděl ujišťuje novozákonní Mirjam, že „u Boha není nic nemožného", právě ve chvíli, kdy ji přesvědčuje, že se její lůno může stát počátkem nového pokračování toho jakoby „odumřelého" příběhu spásy. (L 1,36–37)

Já jsem Hospodin. Oslovení Mojžíše je vnímavé vůči frustraci neúspěšného svědka. Je to v pořádku, když si vylije u Hospodina srdce. Ale právě on má od Hospodina uslyšet: „Já – Hospodin". Já zůstávám vypravěčem tohoto příběhu, jeho hybatelem. Označení „Jméno"

odkazuje na Ex 3,15. Jménem tedy není Všemohoucí, ale ten, který zjevil své „Budu, který budu“ (srv. „posvěť se jméno tvé“) a slíbil ten příběh dotáhnout dokonce. Proto vzápětí následuje:

Osm „hospodinovských sloves“ — *„vyvedu — vytrhnu — vysvobodím — vezmu vás sobě za lid — budu vám za Boha — zvíte, že jsem Hospodin — uvedu vás do země — dám ji vám“* — zde slyšíme všechno podstatné. Tady máme osnovu, páteř Božího Jména, Božího příběhu. Mluvíme-li o všemoci Boha, jemuž díky Izraeli a Ježíši říkáme „Otče“, má tady ta všemoc svou „boho-slovnou“ strukturu, své konkrétní zacílení i své limity: Z předchozího příběhu i pokračování je zřejmé, v jakých souvislostech s touto mocí počítat, a kde s ní naprosto nepočítat, nechceme-li upadnout do prachsprostého pohanství.

Příběh neústí do nějakého „mocného zázraku“ — naopak. Když Mojžíš toto Hospodinovo „osmero“ vyřídil Izraelcům, nevěřili mu (Ex 6,9) — kvůli své malomyslnosti (dosl. „krátkodechosti“ své víry [srv. matoušovskou „malověrnost“ — Mt 6,30; Mt 8,26; Mt 14,31]). Teprve po této ignorantské odpovědi nevíry přijde „deset slov proti Egyptu“. Ten „zvláštní všemohoucí“ se ovšem dál drží svého původního záměru, své svaté osnovy: Půjdeš k faraonovi a ohlásíš mu, že dílo vysvobození prostě začíná, ať chce nebo nechce. Nic nedáš na jeho vzdor — a nic nedáš na to, že lid víry je zatím lidem utahané nevíry. Prostě se budeš držet mé osnovy. Pokračovat v příběhu. Protože já jsem slíbil, že tenhle příběh dotáhnu do konce, můžeš se ty klidně v jeho směru teď vydat vstříc dalším úkolům.

Úskalí

Všemohoucí — jedna z nejkonvenčnějších představ o tom, kdo a jaký je „bůh“: všechno (popř. za všechno) může. Proto je s ním jako s jakým nejvyšším šéfem záhodno být zadobře. A čím jsi mu blíž, tím víc máš podíl na jeho moci, popř. si tu jeho moc můžeš naklonit pro splnění svých záměrů. S touhle pohanskou představou se Bible pere od začátku do konce, proto klíčoví svědkové příběhu spásy procházejí klíčovými momenty zcela bezmocně.

Odkazy

Deurloo, Karel A.: *Exodus a exil: malá biblická teologie*. Benešov: EMAN, 2007. *(Zvl. strana 30 — o napětí mezi oblíbenou obecně náboženskou předponou „vše–” a konkrétností Hospodinových činů v exodu.)*

Miskotte, Kornelis Heiko: *Biblická abeceda*. Heršpice: EMAN, 1996. *(Zvl. 6. kapitola „Pojmenování Boha“ — k biblickému užití titulu El Šaddaj [všemohoucí].)*

Freitingerová, Lenka: *Mojžíš a Áron jednají s faraonem*. Výklad příběhu Ex 5 a 6, dostupný na webu katecheze.

Pro děti

Pro předškolní děti

Následující aktivita je volně motivovaná písní Miriam (Ex 15), oslavující moc Hospodina, který vysvobodil Izrael z otroctví, i když tomu do poslední chvíle nebyli schopni věřit.

Připravte si krabice, které budou připomínat kvádry, dále papír, popisovače (fixy) a lepidlo. Ptejte se dětí, co jim dělalo starost, co je rozplakalo, co je trápí (otázky si připravte co nejkonkrétnější s ohledem na vaši skupinu). Nachystejte si i svoje vlastní otázky a trápení. Jak je děti budou říkat, napište je nebo nějakým symbolem znázorněte na papír (klidně se mohou témata i opakovat). Každý jednotlivý problém nalepte na krabici a stavte z nich zeď — nejlépe kolem sebe a dětí. Až je hotovo, stručně převyprávějte či připomeňte otroctví Izraele v Egyptě (buď podle Tinie de Vries, *Tím vše začíná*, str. 60–61, nebo podle vyprávění pro mladší děti). I z tohoto příběhu přidejte kvádry do zdi (*Mojžíšovy obavy*, *faraonův vzdor*, *dozorci bijí*, *Izrael nevěří*, *maminky pláčou*, *děti pláčou*).

Potom vezměte děti za ruku a zpívejte s nimi písničku o Boží moci (na melodii Svítá 181, Marie má dítě):

Hospodin je mocný — zpívej,

vysvobodil svůj lid — zpívej dál,

splnil to, co slíbil — zpívej,

a zástup stále přichází

a zas jde dál.

A jak chodíte kolem dokola, zboural každé dítě jeden kvádr, až je cesta pro zástup docela volná.

Nakonec můžete stručně uzavřít: A tak jako Hospodinova moc vysvobodila Izrael z otroctví, vysvobozuje i nás — od toho, co nás trápí a bere radost, svobodu a naději.

Varianta: nemáte-li k dispozici dost krabic nebo nebude možné je přemístit, můžete použít např. dřevěné kostky a post-it papírky.

Pro mladší děti

Motivace

Už jste zažili, že vám někdo ponížil kamaráda? Nebo se mu posmíval či ho dokonce zmlátil? — a vy jste mu neměli sílu pomoci?

Přáli jste si v takové chvíli, aby nějak zasáhl Pán Bůh? A co by podle vás měl Pán Bůh v takové chvíli udělat?

(Soustřeďte se v hovoru zejména na onen prožitek „bezmoci“, který může vyvolat touhu po pomstě — třeba právě skrze našeho Boha. Děti za to hned neodsuzujte, je to z jejich pohledu takříkajíc přirozené. Ale upozorněte je, že toto naše přání bývá nejednou zklamáno. Známe to i jako dospělí. Ale odpověď budeme spolu hledat až v následujícím příběhu.)

1.

— Já ti ukážu! Tady máš ještě jednu! Tumáš — aby sis pamatoval, že tady vládne farao! Každému! A každý ho bude poslouchat!

Malá Miriam se probudila celá zpocená. Od té doby, co egyptští dozorci zbili tatínka, protože se bránil, že se zraněnou rukou nedokáže pracovat dost rychle, ji tahle scéna strašila ve dne i v noci. Když si na ni vzpomněla, cítila strašnou bezmoc z té nespravedlnosti a surovosti. A když se jí ta scéna vybavila ve snu, bylo to ještě děsivější. To nemá nikdo moc vysvobodit ji z téhle noční můry?

2.

Babička jí vyprávěla, že na tom Izraelci v Egyptě vždycky tak špatně nebyli. Kdysi pásli stáda, toulali se za nimi, zpívali písničky o Hospodinu, vyprávěli si příběhy o Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi — a hlavně o Josefovi, co zachránil Egypt od hladu.

Ale teď, co nastoupil nový vládce Egypta, začlo Izraelcům peklo. Egypťané z nich udělali otroky. Už se nemohli toulat se svými stády. Museli dřít na stavbě nových egyptských měst — a běda, když byl někdo pomalý. Klidně ho dozorci umlátili k smrti…

3.

Venku svítalo. Miriam vyskočila z postýlky, že dojde tatínkovi ke studni pro vodu, než půjde do práce. Když došla ke studni, kouká, kolik je tu lidí. A všichni poslouchají nějaké dva postarší

muže. Jeden má takovou zvláštní hůl, trochu jak pastýř, a ten druhý asi zrovna končil svou řeč:

— No, a Hospodin, Bůh našich otců, vám vzkazuje — Nezapomněl jsem na vás. Vím, jaké otroctví vás sevřelo. Slibuji, že vás odsud vyvedu — a přivedu domů. Do země, kterou jsem slíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, vašim otcům.

Miriam poskočilo srdce. To by bylo něco pro tatínka! A jí by určitě přestaly ty hrozné sny, v kterých jen práská bič surových egyptských dozorců!

Honem nabrala vodu — a utíkala s tou zprávou domů.

– Tati, přišli takoví dva pánové, Mojžíš a Aron, že nás Hospodin vysvobodí! Už tě, tati, nebudou bít!

Ale tatínek se na ni jen unaveně podíval:

– Nevím, nevím děvče, jestli si to nemaluješ moc na růžovo. Farao je mocný pán. Co rozkáže, to platí. O Bohu našich otců v životě neslyšel… A koneckonců, my už dlouho taky ne… Nedělej si zbytečné naděje…

4.

Když se večer vrátil tatínek z práce, byl nejen utahaný, ale taky pěkně naštvaný. Miriam ho sotva stačila pozdravit, a už se na ni utrhl:

– Ten tvůj Mojžíš s Áronem nám teda pomohli! Nenapadlo je nic lepšího, než se vypravit za faraonem. A prej, Hospodin, Bůh našich otců, ti vzkazuje, abys propustil Izrael na svobodu! Nejen, že se jim farao vysmál, ale fakt se naštval. Že asi nemáme dost práce, když si takhle vymejšlejí. A že místo sta cihel jich musíme za den udělat sto padesát! Jak já to s tou svou bolavou rukou zvládnu? Ten tvůj Mojžíš s Aronem, ti nám to teda pěkně pohnojili! Že radši nedrželi jazyk za zuby! Kdoví, co jim Hospodin řekl — a jestli je opravdu poslal! Tak jako tak, stejně nemá sílu tohle splnit!

Té noci spala Mirjam ještě hůř než jindy. Bolela ji vzpomínka na tatínkovo trápení. Taky ji ale bolelo, že se tatínek na Mojžíše s Aronem tak naštval. Ale ještě víc ji trápilo pomyšlení, co jestli Hospodin doopravdy nemá sílu splnit, co slíbil? Vždyť to pak v tom otroctví zůstanou navždy!

5.

Jen co ráno vykoukly první sluneční paprsky, utíkala ke studni. Ještě tam nikdo nebyl, jen Mojžíš s Aronem.

– Mojžíši, opravdu vás farao vyhodil?

– Vyhodil, děvče, že prý ho žádný Bůh, který se zastává otroků, nezajímá.

– A věří vám aspoň někdo z našich?, ptala se opatrně Mirjam.

– Nikdo, holčičko, ani jeden. Sesypali se na nás jak vosy. Že prý jsme jim to těma řečma o vysvobození akorát ještě víc zavařili.

– Počkej, napadlo Mirjam, ale to se musel strašně naštvat i Hospodin, když mu nikdo nevěří! To už pak ale nemáme vůbec žádnou šanci! Přes Mojžíšovu vrásčitou tvář přelétl úsměv.

– Ty jsi zatím jediná, koho to napadlo! Ale neboj. Víš, když náš Bůh něco slíbí, tak má sílu a moc to taky splnit. Kdysi dávno slíbil pramáti Sáře — budeš mít syna! Taky tomu vůbec nevěřila, a do roka se narodil Izák. Víš, mně to včera večer dělalo ještě větší starosti než tobě. Nenechá nás Hospodin? Má sílu nejen na faraona — ale na tu naši nevíru a beznaděj? Ale pak jsem si to ustarané srdce vylil Hospodinu. A víš, co mi Hospodin odpověděl?

Mirjam ani nedutala.

– Neboj! Budu s vámi. Vy jste můj lid — a já vás z Egypta vysvobodím. Dovedu vás do slíbeného domova, který jsem slíbil vašim otcům. Poznáte, že farao není zdaleka tak mocný, jak se vám zdá. To vaše vysvobození, to je pro mne to nejdůležitější! A já mám dost moci a síly, abych svůj slib splnil.

6.

Mirjam si připadala, jak kdyby jí dal Mojžíš napít jiskřivě čerstvé vody. Hospodin splní, co slíbil! Nezklame ji! Táta bude svobodný!

Hned s tím utíkala domů, ale táta ji zpražil.

– Kdoví, co je to zas za Mojžíšovy pohádky, Mirjam. Radši opatrně. Takovým řečem nemá cenu věřit.

Ale Mirjam toho večera usínala o mnoho klidnější než dřív. Po dlouhé době ji nestrašily ty sny o egyptských dozorcích… Věřila Mojžíšovi: Hospodinu záleží na našem vysvobození. A má sílu splnit, co slíbil.

Tady katechetický příběh v zásadě končí. Pokud děti zaujal, a ptají se, jak to bylo dál nebo „doopravdy“ dopadlo, můžete pokračovat motivem z Ex 15.

7.

Ještě několik týdnů trvalo, než vládce Egypta povolil své otrocké sevření. Ale Hospodin opravdu splnil, co slíbil. Přesvědčil faraona, že jeho pyšná sebejistota je docela vratká. Ani pole

s bohatou úrodou, ani stáda dobytka, ani koně, kterými se pyšnila armáda — nic nemělo sílu Hospodinu vzdorovat. A i ti nevěřící Izraelci — dokonce i táta Miriam — nakonec uvěřili, že Hospodin má sílu splnit, co slíbil — vyvést je z Egypta. Přemohl egyptskou faraonovu sílu — přemohl zahořklost a beznaděj izraelských otroků — a přemohl nakonec i moře, které si jim postavilo do cesty. A když se jak zázrakem ocitli na druhém břehu, svobodní, bylo jasné, že jsou z otroctví v Egyptě doopravdy vysvobozeni. Že Hospodin splní, co slíbil. Mojžíšova sestra Miriam tehdy roztančila všechny izraelské dívky — a malá Miriam se svým bubínkem jásala a tancovala hned vedle ní: „Chvalte Hospodina, nikdo není jako on! Vysvobodil nás z otroctví, taková je jeho moc!“

Pomůcky: Flanelograf (*příběh doporučujeme vyprávět s flanelografem. Potřebné obrázky obsahuje Flanelograf ke Starému zákonu, II. díl.*). Píseň ze sedmé části — napište dopředu na papír ke společné recitaci. Můžete také použít první sloku písně *Moc předivná*, pokud ji děti znají.

Pro starší děti

Můžete si připravit pracovní list s následujícími otázkami. Zároveň si nachystejte obrázky, fotografie, z nichž si účastníci skupiny budou moci vybírat. Vyberte „typické mocné“ (představitele armády, policie, státníky), ale také spíše „celebrity“ (herce, zpěváky, komentátory, bloggery), nezapomeňte na ty, kteří slouží (lékaře, sociální pracovníky, jeptišky, faráře) a zařaďte i lidi „bezmocné“ (anonymní tvář, chudý, pronásledovaný atd).

Otázky na pracovní list a práce s nimi

1. Kdo nejvíc touží po moci?

Každý si vybere jednu postavu a nalepí si ji na svůj papír. Důležité je, aby tato část probíhala v tichu a soustředění, bez „vtipkování“, aby jedni druhé nerušili.

2. Proč chce mít moje postava moc?

Odpověď může být napsána formou komiksové bubliny jako přímá řeč. (Např. Chci být ještě slavnější. Chci se vyhrabat ze svých problémů, atd. Komiksové bubliny můžete příp. nakopírovat dopředu)

3. Chce mít můj člověk moc spíš kvůli sobě — nebo kvůli potřebám druhých?

Do této chvíle by měl každý pracovat sám na svém. Odpověď na tuto otázku by už měla mít formu „prezentace“. Ukážu svou postavu druhým a představím její vztah k moci. (Např.: „Mám tu vládce. K moci se dostal tak, že ho zvolili. Sliboval, že moci užije, aby pomohl obyčejným

lidem. Teď se mu ale jeho postavení zalíbilo, na lidech mu nezáleží, jen přemýšlí, jak by svůj vliv ještě rozšířil.“)

Sumář 1: Když moje postava uslyší „Věřím v Boha Otce všemohoucího“, co si pod tou všemohoucností asi představí?

Opět postupujte formou prezentace. Odpovědi se budou ubírat různými směry (Boží moc jako limit lidské, touha mít moc trochu jako Bůh, abych účinně naplnil své plány, kdybych byl jako Bůh, mohl bych pomoci celému světu). Užitečné bude, když jako vedoucí zkusíte typické znaky nakonec vyhmátnout a shrnout.

4. Jak se k moci staví sám Hospodin?

Přečtěte si Hospodinovu odpověď Mojžíšovi podle Ex 6,1–8. Vysvětlete, v jaké situaci to Hospodin Mojžíšovi říká.

Poté si mohou děti udělat další — „Boží“ bublinu — a do ní si vypsat z Hospodinových slov, k čemu on užívá svou moc. Ať se děti soustředí na slovesa z textu Ex 6,6–8:

Vyvedu vás z egyptské roboty, vysvobodím vás z vašeho otroctví a vykoupím vás vztaženou paží a velkými soudy. Vezmu si vás za lid a budu vám Bohem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh, který vás vyvede z egyptské roboty. Dovedu vás do země, kterou jsem přísežně slíbil dát Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Vám ji dám do vlastnictví.

Sumář 2. Jaký má vztah Hospodin a jeho moc k mé postavě?

Ať děti porovnají program Boží všemohoucnosti podle Ex 6 s touhami a programy svých postav. Můžete příp. využít násl. otázky: Komu Boží moc pomůže a v čem? Komu Boží moc spíš stojí v cestě? Kdo na Boží moc narazí, jako na ni narazil farao? Koho Boží moc potěší? Koho zarazí? Atd. Výsledky mohou opět sdělit formou prezentace.

Přesah

Dietrich Bonhoeffer, německý farář a bohoslovec, vězněný a popravený za účast na spiknutí proti Hitlerovi, napsal na přelomu let 1944 a 1945 báseň O předivné tiché moci:

Moc předivná nás tiše obestírá

a proto čekám příští uklidněn

Bůh je dnes s námi, svědčí naše víra

Ta divná dobrá moc svou sílu dá mi

a věrně povede můj každý krok.

Jí obklopen i dnes chci zůstat s vámi

a s vámi prožít tento nový rok.

Co dalo vyznání, že Bůh je všemohoucí, Bonhoefferovi?

Práce s písní Oheň plál

Zazpívejte píseň *Oheň plál* (Svítá 234) s dětmi. Pokud ji neznají, mohou společně opakovat „Kudy kam a kudy dál? Nestarej se, Pána chval!“ Pak se rozdělte do tří skupin. Každá se zaměří na jednu sloku a děti zkoumají, v čem spočívá lidská bezmoc, a v čem pomoc Boží moci: Proč si i lidé postižení takovými problémy mohou zazpívat „Kudy kam a kudy dál, nestarej se, Pána chval!“?

V případě, že nerozumějí problémům, stručně jim je vysvětlete („kádrovej strop“ — vyhazov ze zaměstnání, protože jsem se znelíbil nafoukanému šéfovi).

Liturgie

Vstup: In: Hospodin kraluje! Národy trnou. Trůní na cherubech! Země se zmítá. Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se před podnožím jeho nohou — je svaté. (Ž 99,1.5)

Rituál

Na úvod jednotlivých hodin můžete společně s dětmi recitovat:

Věřím v Boha Otce, který nás stvořil, věřím v jeho Syna, který nás zachránil, věřím v Ducha svatého, který nás proměňuje.

Nebo (podle refrénu Svítá 372):

Víru nám dej, co úskalí zdolává, k doufání měj, když prchá z nás odvaha, lásku rozdávej.

Biblický text k zapamatování

Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. (1Pt 1,5)

Okénko do bohoslužeb

Po domluvě s učiteli můžete využít Motivaci (pro mladší děti). Nebo: Nakreslete si obrázek: Velikánskou pyramidu s velkým faraonem a úplně malého otroka. Jak se asi cítí? Může takový malý otrok utéct z otroctví takového velkého a mocného krále? Ne? Ano? — To se dozvíte v nedělní škole a určitě s tím bude mít něco společného Bůh.

Modlitba

Hospodine, Bože Mojžíše a Mirjam, Otče Ježíše. Tvá moc vysvobozuje, vyprosťuje nás z nevíry. Dáváš nám svůj příběh záchrany. A my už rozumíme, že tento příběh máš moc dotáhnout do cíle. Takhle ti teď věříme — za to tě chválíme — a z toho se radujeme. Amen.

Odkaz na píseň
Tvá svoboda, tvá svoboda nade mnou
Posila na cestu (SV135)
Moc předivná nás tiše obestírá
Neskládejte v mocných naději
Oheň plál (SV234)
Vítězi k poctě zpívejme, velebme jej hned zrána
Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá
Aj, Pán kraluje, své obhajuje
Cílová skupina
Starší školní
Školní
Předškolní
Mladší školní
Katechetické cykly
Desatero – Modlitba Páně – Krédo
Téma
Krédo
Biblický odkaz (kat)
Exodus 6,2–13
Exodus 5
Exodus 15